

er en Trang til en Bestemmelse af den Natur, som deri indeholdes, vil vistnok tilstrækkeligt fremgaae af de Forhandlinger, der ere blevne førte, da Sagen var for til 1ste Behandling. Det er nemlig aabenbart, at det maa være til betydelig Gænde for en stor Deel Mennesker det hele Aar igjennem at maatte være i Uvisshed om, naar de ville blive indkaldte til Tjeneste, eller, hvorvidt det overhovedet vil skee. Naar desuagtet den høitærede Justitsminister ikke har troet at kunne indgaae paa denne af Udvalget foreslaaede Paragraph, uagtet den ærede Minister maa antages, ligesaa meget som selve Udvalget, at finde det ønskeligt, at disse Ulemper kunne haves, saa kan Udvalget kun forklare sig det derved, at den ærede Minister ved den praktiske Udførelse deraf maa have fundet Banfælsigheder, som han har anseet for uovervindelige. Hvorvidt dette er Tilfældet eller ikke, kan Udvalget naturligviis ikke have nogen bestemt Mening om, og, hvorvidt navnlig den Tidsfrist, som Udvalget har foreslaaet, maatte være den absolut rette, lader sig ikke bestemt sige; men Udvalget kan ikke andet end være af den Formening, at der maa kunne sættes en bestemt Tidsfrist, og at den, naar den kan sættes, ogsaa bør sættes.

Bes § 4 er der intet Videre at erindre, idet der gjælder det Samme om den som om § 2, at den er en Gjentagelse af § 3 i Udskrivningsloven af 26de Januar d. A., som ogsaa er optagen i den foreløbige Lov af 1ste September.

De Principer, som ligge til Grund for denne Paragraph, ere paa den forrige Rigsdags Session ved de Forhandlinger, som gik forud for Vedtagelsen af bemeldte Udskrivningslov af 26de Januar, blevne saa udførligt drøftede, at der vistnok ikke behøves en videre Drøftelse deraf, ligesom Udvalget heller ikke har troet at burde gjøre nogen Forandring deri.

Krigsministeren: Den af det ærede Udvalg i Endringsforslaget indskudte § 3 har Justitsministeren ønsket at maatte bortfalde, og det er et Duffe, som jeg ogsaa tiltræder. Denne Paragraph indeholder, at Fordelingerne og Indkaldelsestidene skulle være fastsatte og offentliggjorte inden den 1ste Marts 1853; men

det vil have sine Banfælsigheder. Hvad saaledes Indkaldelsestidene angaaer, er der al Sandsynlighed for, at de ville blive de normale, som ere bestemte for de forskjellige Baabenarter; men, hvad Fordelingen angaaer, da kan den ikke foretages, førend at Finantsloven er voteret; først da veed Ministeriet, hvor stor den tjenstgjørende Styrke vil blive, og hvor stort et Antal af Recrutter der bliver voteret Penge til. Thi vel staaer her i denne Udskrivningslov, at alt det tjenstdygtige Mandskab kan udføres til Armeens Linie, men Tallet bliver dog nærmere bestemt ved Finantsloven; saaledes er der for det Aar, i hvilket vi nu ere, en Uoverensstemmelse mellem Udskrivningsloven og Finantsloven. Udskrivningsloven berettiger Ministeriet til at indkalde hele den vaabendygte Masse; men, efter Finantsloven opstaaer der en Difference, saavidt jeg i dette Dieblit erindrer, af 1670 eller 1680 Mand, til hvis Dvælse der ikke er bevilget Penge. Altsaa, førend Finantsloven er voteret, kan Fordelingen af Recrutterne ikke bestemmes. Naar Finantsloven derimod er voteret, saa vil Fordelingen kunne skee snarest muligt, og der skal hverken fra Krigsministeriets eller Justitsministeriets Side skee det mindste unødvendige Ophold; Alt er parat til, at de derom givne Bestemmelser ogsaa strax kunne blive bekendtgjorte.

Schæring: Saavidt jeg har forstaaet, saa bestaaer Forskellen mellem Ministeriets og Udvalgets Opfattelse egentlig kun i Tidsbestemmelsen, at der nemlig er sat en vis Tid, inden hvilken disse Beslutninger skulle tages af Krigsministeren. Skulde det ikke være Krigsministeren muligt indtil 3die Behandling at give en Tidsbestemmelse, inden hvilken det kunde skee? Thi Vigtigheden heraf vil let sættes. For enhver Mand, som veed, at han i Aaret kan vente at blive udfreven, er Byrden dobbelt svær, naar han ikke veed, til hvilken Tid han kan blive indkaldt, og, jo tidligere han veed det, desto lettere kan han gaae denne Indkaldelse imøde. Her er ikke Tale om nogen Principstrid; det er kun en Underhandling, for at finde den beqvemste Maade til at fuldbyrde et nyttigt Formaal.

Krigsministeren: Jeg tillader mig at